

hvem der er blevet anvist Plads fra Arbejdsanvisningen, gennemsnitlig har kostet mellem 8 og 9 Kr., og vi har Eksempler fra Kommuner paa, at hver Arbejder, der bliver anvist Plads i den paagældende Kommune, koster denne helt op til 80 Kr. Jeg er af den Opfattelse, at Kommunerne, hvor Bekosteligheden er af et saadant Omfang, selv bør søge at faa Omkostningerne ned. Jeg vil ogsaa henstille til den højtærede Indenrigsminister, om der ikke kunde være Tale om, at man fra Statens tilsynshavendes Side kunde øve i alt Fald indirekte Indflydelse paa det Omraade overfor de kommunale Anvisningskontorer.

Jeg skal dernæst vende mig til de Ændringsforslag, der er stillet af os under Nr. 87 og 88 og under Nr. 91—93 til Afsnit IV, tilsigtende Ændringer i Lovforslagets Bestemmelser om Tilsynet med Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen. Ved første Behandling udtalte jeg, at vi maatte holde fast paa, at Arbejdsløshedsforsikringen som selvstyrende Forsikringsinstitution bør have sit eget selvstændige Tilsyn. Derfor opretholder vore Ændringsforslag de nuværende Stillinger som Arbejdsanvisningsdirektør og som Arbejdsløshedsinspektør, Arbejdsløshedsnævnet og et selvstændigt Nævn for Arbejdsanvisningen. Men vi har, som jeg ogsaa udtalte ved første Behandling, kunnet bifalde Tanken om, at der burde være den nøjeste Samvirken mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedskasserne. Med andre Ord, vi er rede til at imødekomme den Realitet, som, efter hvad man siger fra Ministerens og Flertalspartiernes Side, ligger i Kravet om et ændret Tilsynssystem. Derfor har vi i de nævnte Ændringsforslag stillet Forslag om, at fremtidig skal Arbejdsanvisningsdirektøren have Sæde i Arbejdsløshedsnævnet og Arbejdsløshedsinspektøren Sæde i Arbejdsanvisningsnævnet, og vi har stillet Forslag om, at de to Nævn kan, naar Indenrigsministeren finder Anledning dertil, indkaldes til Fællesmøde under Ledelse af Chefen for Indenrigsministeriets Socialdepartement. Vi tror, at der herigennem er skabt den størst mulige Garanti for den nøjeste Samvirken og fælles Raadslagning mellem disse to Institutioner, og det kan da kun være os kært, at vi ved at vedtage disse Ændringsforslag tillige vil undgaa Oprettelsen af endnu et højt lønnet Statseembede, en Besparelse, som dog vil betyde ca. 12 000 Kr. aarlig. Selv om den højtærede Regering er flot anlagt, er det dog ogsaa Penge. Jeg skal endvidere sige, at vi for at imødekomme Flertalspartierne, saa vidt som vi

saglig set har ment det forsvarligt, har stillet Forslag om at optage den Tanke, at Spørgsmaal vedrørende den ekstraordinære Arbejdsløshed skulde behandles af en særlig Repræsentation, idet vi har foreslaaet, at Arbejdsløshedsnævnet, naar saadanne Spørgsmaal behandlede, skulde tiltrædes af de 4 Arbejdsgivere i Arbejdsanvisningsnævnet og tillige af 2 Repræsentanter for Kommunerne.

Jeg vender mig nu til de Ændringer, vi har foreslaaet vedrørende Afsnittet om den ekstraordinære Arbejdsløshed. Vi bebudede ved første Behandling, at vi ikke kunde bifalde Reglerne om Arbejdsgivernes Bidragspligt til Arbejdsløshedsfonden, saaledes som disse Regler var udformet i Lovforslaget. Vi stiller derfor under Nr. 46 og 48 Ændringsforslag til § 29. For os staaer det saadan, at for at indføre en Bidragspligt for Arbejdsgiverne til Arbejdsløshedens Bekæmpelse maa der findes en økonomisk Begrundelse, og denne findes efter vor Opfattelse i det Forhold, at Arbejdsløsheden i det moderne Samfund i meget høj Grad er en Følge af Stordriftens Organisationsform. Hvilke Fordele denne Stordrift i øvrigt kan have, har den i Nutidens Samfund, saaledes som det nu er organiseret, skabt en Tilstand af økonomiske Bølgebevægelser, hvor Stordriften, naar det gaar opad, drager Arbejdskraft til sig, for saa, naar det igen gaar nedad, at skyde Arbejdskraft fra sig ud i Arbejdsløshed. Derfor er der efter vor Mening god Begrundelse for, at Stordriften ogsaa er med til at betale, hvad det koster at opretholde den Reservearmé, som det er blevet kaldt, som Stordriften senere igen kan drage til sig, naar Tiderne gaar opad. Men det er klart, at dette Forhold giver ikke nogen som helst Begrundelse for at paalægge den lille Bedrift en Bidragspligt, ja, oven i Købet tør man sikkert sige, at den lille Bedrift netop lider under den økonomiske Depression, som er en Følge af Stordriftens Organisationsform, og hvad deraf følger. Vi foreslaar derfor i disse Ændringsforslag, at Bedrifter med 3 Arbejdere og derunder ikke skal være bidragspligtige; og for at skabe en jævn Overgang, efterhaanden som Bedrifterne bliver større, foreslaar vi, at der skal fradrages 3 Arbejdere i enhver Bedrifts Arbejderantal, før Bidraget beregnes, hvoraf Følgen altsaa vil være, at ikke alene de allermindste Bedrifter bliver fri, men at de lidt større Bedrifter kun faar en Bidragspligt af meget ringe Omfang. Det, vi her foreslaar, er ikke ment som en kunstig Beskyttelse for den lille Bedrift, det er kun en retfærdig